"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ସାରା କଳ୍ପ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ପାର୍ଟ କରିଆସିଛ, ଏବେ ତୁମର ପାର୍ଟ ଶେଷ ହେଲା ତେଣୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟର ମହିମା କେଉଁ ଶବ୍ଦରେ କରୁଛ ?

ଉତ୍ତର:- ଆମେ ହେଉଛୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚୋଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚ । ଆମକୁ ନିରାକାର ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଆମେ କେତେ ଭାଗ୍ୟବାନ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ପଦବୀ କାହାର ?

ଉତ୍ତର:- ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର । ସିଏ ତୁମ ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଡ୍ରାମାର ସୂତ୍ରରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ପୋଜିସନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପଦବୀ ବାବାଙ୍କର ଅଟେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ପଚାରୁଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜ ଘର ଶାନ୍ତିଧାମ ମନେ ଅଛି ? ଭୁଲିଯାଇ ନାହିଁ ତ ? ଏବେ ୮୪ର ଚକ୍ର ପୂରା ହେଲା, କିପରି ପୁରା ହେଲା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝିଯାଇଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଏମିତି ଆଉ କେହି ପଚାରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମିଠା ମିଠା ଅତି ସ୍ନେହୀ ସନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି, ଏବେ ଘରକୁ ଯିବ ନା ? ଘରକୁ ଯାଇ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତ ସୁଖଧାମ ନୁହେଁ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ଦୁଃଖଧାମ । ତାହା ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ । ଏବେ ଏହି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୁକ୍ତିଧାମ ଅଥବା ଶାନ୍ତିଧାମ ଯେପରିକି ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ । ତାହା ହେଉଛି ଘର । ପୁଣି ତୁମେ ନୂଆ ବିଶ୍ୱକୁ ଆସିବ, ଯେଉଁଠାରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଏହା ତ ବୁଝିପାରୁଛ ନା — ଏହାର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ, ଏହି ପତତ ଦୁନିଆରୁ ମୋତେ ନେଇଚାଲ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ମୋତେ ସୁଖକୁ ନେଇଚାଲ । ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କଲେ, କହିଥା'ନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକକୁ ଗମନ କଲା । ଲେଫ୍ଟ ଫାର୍ ହେଭେନ୍‌ଲି ଅବୋର୍ଡ (ଆତ୍ମା ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଲା) । ତେବେ କିଏ ଗମନ କଲା ? ଆତ୍ମା ହିଁ ଗମନ କଲା । ଶରୀର ତ ଯାଏ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ଜାଣିଛ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଶାନ୍ତିଧାମ କ'ଣ ଏବଂ ସୁଖଧାମ କ'ଣ । ତୁମେ ସୁଖଧାମରେ ଥିଲ, ଏବେ ପୁଣି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଆସିଛ । ସେକେଣ୍ଡ, ମିନିଟ୍, ଘଣ୍ଟା, ଦିନ, ବର୍ଷ ବିତିଗଲା । ଏବେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ କିଛି ଦିନ ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ସହଜ କଥା । ଏଥିରେ ସଂଶୟର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଉଛି, ଏହା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷର କଥା ତ କାହାର ମନେ ରହିବା ମଧ୍ୟ ମୁସ୍କିଲ । ଏହା ହେଉଛି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ବ୍ୟାପାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱସ୍ତିକା ଅଙ୍କନ କରି, ତାହାକୁ ଗଣେଶ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଗଣେଶଙ୍କୁ ହାତୀର ଶୁଣ୍ଢ ଥିବାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଚିତ୍ର ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ୱେଷ୍ଟ ଅଫ୍ ଟାଇମ୍ (ସମୟ ନଷ୍ଟ) । ତୁମର କେତେ ଶକ୍ତି ଥିଲା । ତାହା ଦିନକୁ ଦିନ କମି କମି ଚାଲିଲା । ଯେପରି ମୋଟରରୁ ପେଟ୍ରୋଲ୍ କମି କମି ଯାଏ । ଏବେ ତ ତୁମେ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ କ'ଣ ନ ଥିଲା, ଅଥାହ ସୁଖ ଥିଲା । କେତେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା । ଏହିଭଳି ରାଜ୍ୟ ସେମାନେ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ ? ସେମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିଥିଲେ । ଏଥିରେ ଲଢେଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନର ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର କୁହାଯାଉଛି । ଏଥିରେ କୌଣସି ସ୍ଥୂଳ କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପକ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ, ବିଜ୍ଞାନ, ଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର କେତେ ବଡ ବଡ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ରହିଛି । ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ତୁମେ ରାଜତ୍ୱ କରୁଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଅହିଂସକ କୁହାଯାଏ ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ବର୍ସା (ସମ୍ପତ୍ତି) ନେଉଛୁ । ଏହା ଆତ୍ମାର କଥା । ଏଥିରେ ସ୍ଥୂଳ ଲଢେଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ଏବେ ତ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ତାକୁ ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ଘଡି ଘଡି ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ — ଆମେ ଦୂରଦେଶୀ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ହେଲା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଆମେ ସେଠାକାର ନିବାସୀ, ଏହି ଆକାଶ ତତ୍ତ୍ୱର ଉପରେ, ଯେଉଁଠାରେ ସୂର୍ୟ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ନଥା'ନ୍ତି । ଆମେ ସେଠାକାର ନିବାସୀ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ

କରୁଛୁ । ସମସ୍ତେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସମୟ ଅନୁସାରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆତ୍ମା ଉପରୁ ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି । ଆମେ ଅଲରାଉଣ୍ଡର ଅଟୁ । ଯେଉଁମାନେ ସବୁ କାମ କରିପାରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅଲରାଉଣ୍ଡର କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅଲରାଉଣ୍ଡର । କଳ୍ପର ଆଦିରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମର ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପରୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବୃଦ୍ଧି ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ "ହମ ସୋ"ର ଅର୍ଥ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ କହନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମା ସୋ ପରମାତ୍ମା । ତାଙ୍କୁ ତ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଅବଧି ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଏହି ଶରୀରରେ ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶିବବାବା ତୁମକୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି, ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ମନେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଡ୍ରାମାର ସୂତ୍ରରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆରମ୍ଭରେ ଦେବତା ଥିଲୁ, ପୁଣି ଆମେ ହିଁ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଧର୍ମରେ ଆସିଲୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶରୁ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶକୁ ଆସିଲୁ । ଏତେ ଜନ୍ମ ନେଲୁ — ଏହା ସବୁ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପୂର୍ବରୁ ତୁମ ପାଖରେ ବିଲକୁଲ୍ ନଥିଲା । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହା ବର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ରର ଖେଳ । ଏବେ ଶୂଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବ । ବିରାଟ ରୂପ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି — କିପରି ଆମେ ନିମ୍ନଗାମୀ ହୋଇ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳକୁ ଆସିଲୁ ପୁଣି ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀରେ ଆସିଲୁ । ଏବେ ତୁମେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ଚୁଟି ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ଥାଏ । ତୁମ ଭଳି ଉଚ୍ଚ କୂଳର ନିଜକୁ କିଏ କହିପାରିବ । ଭଗବାନ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ । ନିଜ ଭାଗ୍ୟର କିଛି ମହିମା ତ କର । ବାହାରେ ତ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ବାବା । ଏହି ବାବା ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ପାଠ ତ ସମସ୍ତେ ପଢନ୍ତି ନା । ବାରିଷ୍ଟରୀ ପାଠପଢି ବାରିଷ୍ଟର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସେହି ପାଠ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପଢାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ଭଗବାନଉବାଚ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ତ କେବେ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ତ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ଏଠାକୁ ଆସି ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢା ନା ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ନା ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ହୋଇଥାଏ । ପାଠପଢା ଏହିଠାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏଥିରେ ବିଚଳିତ ହେବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ କେବେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଅଡୁଆରେ ପଡିଛୁ । ଆମର ନିଶ୍ଚୟ ଆସୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପାଠପଢି ନିଜର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କିପରି ହେଲେ ? ନିଶ୍ଚିତ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବେ । ବାବା ତ ସତ୍ୟ ହିଁ କହିବେ । ଭଗବାନ କ'ଣ ଭୁଲ୍ କହିପାରିବେ । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ ପରୀକ୍ଷା । ଏହି ସମୟରେ ତ ପ୍ରଜାଙ୍କର ପ୍ରଜା ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ରାଜା ରାଣୀ ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ, ଏବେ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ରାଜାରାଣୀ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ପଞ୍ଚାୟତି ରାଜ୍ୟ । ଗୀତାରେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି — କୌରବ ଓ ପାଣ୍ଡବ । ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା ତ ତୁମେ ନା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛ । ତାହା ହେଉଛି ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ଘର । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ଏହି କଥା ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଋଷି, ମୁନି ଆଦି କେହି ବି ନା ରଚୟିତା, ନା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ଏହାର ମଧ୍ୟ ପୁରା କିଛି ବି ହିସାବ-କିତାବ ନାହିଁ । ଅଧା ଅଧା ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ପୁରା ଅଧା ସୁଖଧାମ ପୁଣି ପୁରା ଅଧା ଦୁଃଖଧାମ । ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବିକାରୀ ।

ବାବା କେତେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ, ପରନ୍ତୁ କେତେ ସାଧାରଣ । କୌଣସି ବଡ ଲୋକ ଅଫିସରଙ୍କ ସହିତ ଭେଟିଲେ ତାଙ୍କୁ କେତେ ସମ୍ମାନ କରିଥା'ନ୍ତି । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ପତିତମାନଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରିଥା'ନ୍ତି । ପବିତ୍ରତା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ । ବାହାରୁ କିଛି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଆନନ୍ଦର ସାଗର । ସବୁ କଥାରେ ବାବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷଙ୍କର ପଦ ପଦବୀର ମହିମା ଅଲଗା ଅଲଗା । ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରୀ, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ କୁହାଯିବ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ ହେଉଛି ନିରାକାର ବାବାଙ୍କର, ଯାହାଙ୍କର ଆମେ ସବୁ ସନ୍ତାନ । ସେଠାରେ ଆମେ ସବୁ ପରମଧାମରେ ରହୁ । ତାହା ହେଉଛି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟ ମିଳିଛି । କେହି କେହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ଅଭିନୟ କରି ଫେରିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ଭେରାଇଟି (ବହୁବିଧ) ବୃକ୍ଷ । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ସହିତ ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ଏକା ସଦୃଶ । ବାକି ଶରୀର ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକା ସଦୃଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ନାଟକ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ଏକା ସଦୃଶ ଚେହେରା ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କି ଅଡୁଆରେ ପଡିଯା'ନ୍ତି କି ଜଣାନାହିଁ ମୋର ପତି ଇଏ ନା ଇଏ ? ଏହା ତ ବେହଦର ଖେଳ । ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ଚେହେରା ଅନ୍ୟ ସହିତ ମିଶେ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚେହେରା ଅଲଗା ଅଲଗା । ବୟସ ଯଦିଓ ଏକା ହୋଇପାରିବ ପରନ୍ତୁ ଚେହେରା ଏକା ସଦୃଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ଚେହେରା ବଦଳିଯାଇଥାଏ । ଏହା କେତେ ବଡ ବେହଦର ନାଟକ । ତେଣୁ ତାକୁ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଡ୍ରାମାରେ ଯାହା ପାର୍ଟ ଅଛି ତାହା ହିଁ ଅଭିନୟ କରିବେ । ଡ୍ରାମାରେ କେହି ବଦଳି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ବେହଦର ଡ୍ରାମା ନା । ଜନ୍ମ ନେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେହେରା ଅଲଗା-ଅଲଗା । କେତେ ପ୍ରକାରର ଚେହେରା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ସାରା ବୁଦ୍ଧିରେ ବୁଝିବାର ଅଛି । କୌଣସି ବହି ଆଦି ନାହିଁ । ଗୀତାର ଭଗବାନ ହାତରେ ଗୀତା ନେଇ ଆସନ୍ତି କି ? ସେ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପୁସ୍ତକ ଇତ୍ୟାଦି ଆଣନ୍ତି ନାହିଁ

। ପୁସ୍ତକ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତିଆରି କରିଥା’ନ୍ତି । ଏହା ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏକ ସେକେଣ୍ଡ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ମିଶେ ନାହିଁ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ସବୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଚକ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ନୂତନ ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ପଢୁଛ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଗଲ । ରଚନାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଗଲ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକରୁ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । ଏହି ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ କେତେ ବଡ, ଏହାର କିଛି ମାପ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କେହି ଶେଷ ପାଇଁ ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ ନାହିଁ । ସାଗର ଏବଂ ଆକାଶର କେହି ଅନ୍ତ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବେଅନ୍ତ (ଅନନ୍ତ) ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ପୂର୍ବରୁ ଏତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁନଥିଲେ । ଏବେ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଆସିଛି । ପୁଣି କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେବ ? ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ପାର୍ଟ ଥିବ । ଏତେ ଏହି ସବୁ କଥା କ’ଣ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି । ବକ୍ତାଙ୍କ ବଦଳରେ ଶ୍ରୋତାଙ୍କର ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଇଏ କାଳୀ (ପତିତ) ଆତ୍ମା, ଇଏ ଗୋରୀ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା । ପତିତ ଆତ୍ମା ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣି ପବିତ୍ର ହୁଅନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିଥାଏ ।

ଏହା ହେଉଛି ଗୀତା ପାଠଶାଳା । କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ଭଗବାନ ରାଜଯୋଗ ଅମରପୁରୀ ପାଇଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଏଇଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଅମରକଥା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଶୁଣାଇଥିବେ । ଯିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ପଢିଥିଲେ, ସେ ହିଁ ଆସି ପଢିବେ ଏବଂ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ତୁମେ ଏଠାକୁ କେତେ ଥର ଆସିଛ ? ଅଗଣିତ ଥର । କେହି ଯଦି ପଚାରନ୍ତି ଏହି ନାଟକ କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ? ତୁମେ କହିବ ଏହା ତ ଅନାଦି କାଳରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ଗଣତିର କଥା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପଚାରିବାର ବିଚାର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ମନକୁ ଆସେ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କାହାଣୀ, ଯାହାକି ପଢିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଅନେକ ଭାଷା ରହିଛି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅନେକ ଭାଷା ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ଏକ ଧର୍ମ, ଏକ ଭାଷା, ଏକ ରାଜ୍ୟ ତୁମେ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ସେମାନେ ତ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ମତ ଦେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପ୍ରାଇଜ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଶିବବାବା ତୁମକୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବାର ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ କ’ଣ ପ୍ରାଇଜ ଦେଉଛ ? ବରଂ ସେ ତୁମକୁ ପ୍ରାଇଜ୍ ଦେଉଛନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ କିଛି ବି ନେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା । କାଲିର କଥା, ଯେତେବେଳେ ଏହାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଦୁଇ ତିନି ମହଲା ତଆରି କରିବାର ଦରକାର ହୁଏ ନାହିଁ । କାଠ ଆଦିର ଦରକାର ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ସୁନା ରୂପାର ଘର ହୋଇଥାଏ । ବିଜ୍ଞାନ ବଳରେ ଶୀଘ୍ର ଘର ତିଆରି ହୋଇଯାଏ । ଏଠାରେ ତ ବିଜ୍ଞାନଠାରୁ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି ତ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଫଲ୍ ଅଫ୍ ପମ୍ପିଆଁ (ମିଥ୍ୟା ଆଡମ୍ବରର ଅଧପତନ । ଏଠାରେ ମାୟାର କେତେ ମିଠା ଆଡମ୍ବର ରହିଛି । ଧନୀଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗ, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ତୁମର କଥା ଶୁଣିବେ ନାହିଁ, ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ । ଏଠାକୁ ବାବା ଆସି ସେମାନଙ୍କ ଡାଇରେକ୍ଟ ସମ୍ମୁଖରେ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାହାରେ ତ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପଢାଉଛ । ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ମନେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ପକ୍କା ହୋଇ ଚାଲିବ । ପୁଣି ତୁମକୁ କିଛି ବି ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଘର ଓ ରାଜଧାନୀ ମନେ ପଡିବ । ପୁଣି ଏହି ଚାକିରୀ ଆଦି ମନେ ପଡିବ ନାହିଁ । ବସୁ ବସୁ ଯେପରି ହାର୍ଟଫେଲ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେହିପରି ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡିବେ । ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଡାକ୍ତରଖାନା ଆଦି ତ କିଛି ନଥିବ । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲେ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇଗଲେ । ତୁମର ତ ହକ (ଅଧିକାର) ଅଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ନାହିଁ କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ତ ଆସିବେ ନାହିଁ ନା । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଘରର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗର ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଡବଲ ଅହିଂସକ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଲରାଉଣ୍ଡ ପାର୍ଟ କରିଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଅଲରାଉଣ୍ଡର ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଥିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସବୁ କାମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ବେହଦ ନାଟକରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପାର୍ଟକୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପରଖିବାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବା ସହିତ ଅଧିକାରୀ ହେଉଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବାପଦାଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଯଦିଓ କେହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଭଳି କେହି ଜଣେ ବି ସନ୍ତାନ ନାହିଁ ଯାହା ଭିତରେ କୌଣସି ବିଶେଷତା ନଥିବ । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମ ବିଶେଷତା ହେଲା କୋଟିକରେ ଭିତରେ କେହି ତାଲିକାରେ ଅଛ । ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ମେରା ବାବା ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ଅଧିକାରୀ ହେବା — ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିର ବିଶେଷତା ବା ପରଖିବା ଶକ୍ତି ଅଟେ । ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶକ୍ତି ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା କରିଦେଇଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ରେଖା ନିର୍ମାଣ କରିବାର କଲମ ହେଲା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ସେତେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରିନିଅ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***